

KORKUD

Güray Sert

Bölüm 4

1480 İstanbul

Dokuz kareye bölünmüş ve her bölümü de daha küçük karelere ayrılmış gömleğin ön parçası, sağ kol üzerindeki lacivert zeminli büyük bir daire motifiyle başlıyordu. Gömleğin sol kolunda İhlas, Nasr ve Felak sûreleri, sağ kolu üzerindeki ilk karede ise Âli İmran, Maide, A'raf ve Tevbe sûreleri yazılıyordu. Gömleğin ortasındaki kare içinde aynı ayetler tekrarlanırken, arkasında içi harf ve rakamlarla dolu büyük bir kare yer alıyordu. Sol kolun kenarında yazan dua ise oldukça dikkat çekiciydi. Büyük yıldızlı kare içindeki bu duada, " Cem Sultan hallede Allahu devletehû ve ebede memleketehû" yani "Allah onun devletini ve memleketini sonsuza dek daim kılsın" yazılıyordu. Gömlek, dokunmaya müneccimbaşı Ali Kuşçu'nun işaret ettiği eşref saatinde başlamış, Tongozlu'dan getirilen kumaşlar hattatlar tarafından aharlama yöntemiyle yazıya uygun hale getirilmiş, ardından âlimler gömleği kuşatacak ayet ve duaları belirlemiş ve tüm bu işlemlerin sonunda gömleğin tamamlanması tam 3 sene sürmüştü. Cem Sultan, şimdi bu gömleği teslim alırken Kur'an-ı Kerim'de de bahsedilen Yusuf Peygamber'in babasına gönderdiği gömleği düşündü. Bu gömlek onu nazardan, beladan, kötülük ve musibetlerden koruyacaktı. Tıpkı Hz. Yusuf'un, gönderip de kör olan babasının gözlerini iyi eden

gömlekte olduğu gibi. Hz. İbrahim'i de ateşten koruyan aynı gömlek değil miydi? Cem, gömleği öpüp alınına koyarken, aklından bu hadiseleri geçirdi. Artık daha bir güçlü hissediyordu kendini. Cem, 8 bin çözgü ipiyle dokunan bu gömleği henüz giymeden, bir özgüven gelip yerleşmişti ki içine, bu güven, duruşuna, yürüyüşüne, düşüncelerine, konuşmalarına, hayallerine, hedeflerine, bugününe, dününe, yarınuna kısaca her şeyine yansdı. O kadar ki, o sırada yanında bekleyen oğlu Oğuz bile hissetti bu değişimi ama o anki heyecanından çok üstünde duramadı. Neticede şu an için asıl önemli konu, birkaç gün sonra gerçekleşecek olan kılıç kuşanma merasimiydi. Büyük bir tören gerçekleşecekti. Oğuz Han, henüz sancağa çıkacak yaşta değildi ancak yine de bu merasim için heyecanlanıyordu. Tüm hazırlıklar tamamlanmış, tören günü beklenmeye başlanmıştı. Cem'in gömleğine sahip olduğu sıralarda sarayın başka bir köşesinde Fatih, her zamanki kabına sığmaz, durmak bilmez tavrına tam bir tezat oluşturacak şekilde sabit duruyor, bakışlarını bir noktaya odaklamış öylece oturuyordu. Tam yanında ise uzun boylu, iri yapılı, açık yüzlü Bellini, önlerinde duran dikdörtgen tuvalin muhtelif yerlerini işaret ediyor ve hararetle bazı detayları dillendiriyordu. "Bu 3 taç" dedi Bellini. "Saltanatlarına son verdiğiniz 3 devleti simgeliyor sultanım." "Bu altta ki taç neyin nesi pekiyi" diye sordu Fatih. Bellini bu sorunun geleceğinden emin bir edayla sağ ve soldaki üçer tane ve bu alttaki bir tane ile birlikte resme 7 tane taç yerleştirdiğini, bunun da Devlet-i Osmaniye'nin 7. padişahını yani Fatih'i işaret ettiğini

söyledi. Fatih, tüm bu detaylardan çok memnun kalmıştı. Ayağa kalktı ve gözlerini tablodan ayırmadan, “Sana daha öncede fırçanın sihirli olduğunu söylemiştim, şimdi dile benden ne dersen” dedi. Bellini, büyük bir gurur içindeydi ve bu gurur onun için yeterliydi. Artık geri dönme vaktinin geldiğini düşünüyordu. Hiçbir özel isteği olmadığını, sadece Venedik düküne kendisi hakkında bir tavsiye mektubu yazmasını rica edebileceğini söyledi. Fatih de Bellini’nin artık ayrılma vaktinin geldiğine inanıyordu. İkisi de gözlerini tablodan ayırmadan düşüncelere daldı. Dostluklarının başlayıp geliştiği 16 ay boyunca ikisinin de birbirleri hakkındaki fikirleri ne kadar da değişmişti. Bellini bundan yaklaşık 2 sene önce Venedik dükü tarafından İstanbul’a gitmekle görevlendirildiğinde buna ne kadar da hayıflandığını ve üzüldüğünü hatırladı. Bu seyahat, annesinin vasiyetini yerine getirememeye tehlikesini de beraberinde getirmişti. O zamanlar Venedik’te bir kadın, ilk çocuğunu doğurduğu gün vasiyetini yazdı. Gentile Bellini’nin annesi oğlundan, babası gibi büyük hatta daha da büyük bir ressam olmasını ve yüzyıllar boyunca konuşulacak bir esere imza atmasını istiyordu. Bu isteğe sıkı sıkı bağlı olan Bellini, zaman içinde babasını geçmiş, Venedik’te baş ressamlığa yükselmiş ve düklerin resimlerinin yanında Dükler Sarayı’nın restorasyon işini de üstlenmişti. Dükler Sarayı’nın restorasyonunun annesinin arzusunu yerine getirecek iş olduğunu, bu sayede yüzyıllar boyunca konuşulacak bir ressam olacağını düşünüyordu. Bütün gücünü ve zihnini buraya

yönlendirdiği bir dönemde işini yarıda bırakıp İstanbul'a gönderiliyor olmasına üzülüyordu. Bu hissiyatla bindiği kalyondan İstanbul'da inerken gördüğü manzara, içinde ki tüm kasaveti almış götürmüş, onu bambaşka düşünce ve hayallerle Sultan'ın karşısına çıkarmıştı. Fatih, ressamı önce bir sınamış, ona muhtelif resimler yaptırmış, Bellini'den kendi kendisini resmetmesini istemiş ve gördüğü eser karşısında hayranlığını gizleyememişti. Fatih'in kafasında kendi tablosunu yaptırmak da vardı ama bir sandalyeye oturup saatlerce modellik yapacak vakti yoktu. Bunun için Bellini'nin hayal gücünü görmek adına Venedik'i resmetmesini istemiş, daha sonra bu resmi Bellini'den habersizce Venedikli heykeltıraş Bartolomeo'ya göstermiş, heykeltıraşın gözlerinde beliren o heyecan pırıltısı ve alnındaki çizgilere yerleşen hasret ifadesi, ihtiyacı olan cevabı almasına yetmişti. Bellini, ilk başlarda Fatih'in kafasında bir Venedik seferi planı olduğundan şüphelenmiş, bu resimle vatanına ihanet edeceği ihtimaline kapılarak bambaşka bir Venedik tasarlamayı düşünmüş ama zamanla bu düşüncesinden sıyrılarak, özüne sadık kalmayı yeğlemişti.

Sessizlik, Fatih'in torunlarının gelişiyi bozuldu. Fatih, torunlarını tek tek öptü. Artık büyümüşlerdi. Yakında sancakbeyi olacakları için sevinmeleri gerektiğini söyledi. Çocukların hemen arkasında babaları, Cem ve Beyazıt da hazır bulunuyordu. Fatih, oğullarıyla göz göze geldikten sonra ufak şehzadelere dönüp, " Beni mi

daha çok seviyorsunuz, babanızı mı?” diye sordu. Çocuklar hep bir ağızdan onu daha çok sevdiklerini söylediler. Fatih, gururla Bellini’ye gülümsüyordu ki, “ Ben babamı daha çok seviyorum” diyen bir şehzade ortamı birden gerginleştirdi. Beyazıd’ın oğlu Ahmed’di bu. Fatih, gerildiğini hissettirmeden, “ E o zaman biz bahçede dolaşırken sen babanla burada kalırsın.” dedi. Bu, babasını dedesine tercih eden Ahmed’e bir ceza olduğu gibi, oğlunu terbiyeden yoksun bıraktığı için Beyazıd’a da bir uyarıydı. Ahmed ve Beyazıd haricindekiler bahçeye çıktılar. Önde Bellini, Cem ve Fatih, arkalarında minik şehzadeler, enderun mektebinin önüne kadar yürüdüler. Burada yetişen çocuklar ilerde çok değerli mevkilere geliyorlardı. Fatih ile Bellini’nin benzeştikleri bir detay da buydu. Nasıl Bellini babasından aldığı ressamlık bayrağını daha yukarıya taşıdıysa Fatih de babası Murad’ın Edirne’de tesis ettiği bu enderun mektebini şimdi Topkapı Sarayı’nda daha da ileriye taşımıştı. Enderuna alınacak çocuklara zekâ testi yapılması fikri de ona aitti. Enderun, Fatih’in en çok övündüğü eserlerinden biriydi ve buranın kıymeti şu an değil, yıllar sonra daha iyi anlaşılacaktı. Şehzadeler, Fatih ve Bellini, bir süre mektebin ön bahçesinde durup talimi seyrettiler. Henüz mektebe yeni katılmış olan 10-15 kadar çocuk ise ilk eğitimlerini sınıfta alıyorlar, dışarıda dolaşan padişahı görmek için birbirlerini ezercesine pencereye koşmamaları konusunda uyarılıyorlardı. Ne var ki, merak, edepten baskın çıkıyor; kaçamak bakışlar, hocaların sözlerine galip geliyordu. Tabii tüm bu curcuna, hocanın hizaya getirir bağırışıyla

son buldu. Hoca, sert bir dille çocukları uyardı. Burada yeni olmalarının genel kaidelere uymamaları anlamına gelmediğinden, artık çocukluk döneminin sona erdiğinden söz etti ve bir daha böyle densizlik eden olursa en hafifiyle falakayla cezalandırılacağını da ekledi. Çocuklar bir anda ciddileşmiş, gözlerini hocalarından ayırmaz olmuşlardı. Küçük isyanı bastırmuş olmanın övüncü ile hoca, göğsünü gere gere padişahı selamladı. O sırada bahçede talim yapan talebelerden birinin haykırışı duyuldu. Talebelerden biri eğitim sırasında dengesini yitirip düşmüş ve kolunu kırmıştı. Büyük ihtimalle ertesi gün yapılacak olan kılıç kuşanma töreni ile birlikte bir şehzadenin yanında, şehzadeye layık görülen sancağa doğru yola çıkacak olan talebenin, görevlendirileceği güne bu kadar az zaman kala böyle bir olaya maruz kalması, onun başına gelebilecek en büyük talihsizliklerden biri olsa gerekti. Okulun en iyi talebelerinden biri olmasının yanında tüm hocaların en güvendikleri ve sadakati konusunda en ufak bir endişe duymadıkları kişi olması, onu önemli bir görevin beklediği konusunda herkesin hemfikir olmasına neden oluyordu. Kabiliyetleri sarayda da konuşulmuş, birkaç kez padişahın huzurunda dahi ismi geçmişti. Bu başına gelen talihsizlik bir başka talebenin başına gelse, mektepten atılma tehlikesiyle karşı karşıya kalırdı. Çocuğun iyileşme sürecinde huy değiştirmesi, acı eşiğinin azalması, yüreğine korkaklık düşmesi gibi riskler göze alınamazdı. Gerçi bu çocuklar acıya alışıkta. Burunları ve kulakları bilerek zaten kırılıyordu ancak bir kaza sonucu yaralanmak, ilerde

vazifeye atılmak gereği olan bir hadisede ayakların kilitlenmesine, nutkun tutulmasına, gözlerin kararmasına neden olabilir, bir kol kırığı yüzünden bir ordunun kırılma tehlikesiyle karşılaşılabilir ve bu ihtimal, kimsenin göze alamayacağı bir riskti. Tabii bütün bunlar, henüz rüşdünü ispat edememiş talebeler için geçerliydi. Arkadaşlarının seslendiği ismiyle Piyale, böyle bir durumdan muaftı. Her ne kadar bu olayın padişahın huzurunda vuku bulması, hadisenin talihsizlik derecesini arttırıyor olsa da, ismini zaten ispat etmiş olan Piyale için değişen bir şey olmayacak, sadece göreve başlayacağı tarih biraz gecikecekti. Tabii bunun böyle gerçekleşeceğini o an için Piyale bilmiyor, padişahın karşısında aciz duruma düştüğü için kendine kızıyordu. Fatih talebenin olduğu yöne doğru yürüdü ve o an ayağa kalkmakta olan Piyale'ye bakıp " İyi misin evlat?" diye sordu. Piyale ise duyduğu üzüntü ve utancın haricinde iyi olduğundan, hissettiği utanç duygusunun, kolundaki kırıktan katbekat daha çok acı çektirdiğinden bahsetti ve af diledi. Fatih, daha önce ismini işittiği Piyale'nin bu tavrını çok beğendi ve bu kazanın tamda şu anda gerçekleşmiş olmasının bir tesadüf olmadığı kanısına vardı. Ardından hemen lokman hekimin çağrılmasını, talebenin de mektebin içinde bekletilmesini emretti. Talebenin üzgün halini gören padişah, çocuğun hocasını çağırıp, herhangi bir endişeye kapılmasına gerek olmadığı, her şerde bir hayır olduğunu unutmaması gerektiği ve bundan sonra Piyale'nin eğitimiyle bizzat ilgileneceği konusunda

çocuğun bilgilendirilmesini ve teskin edilmesini istediğini söyledi.

Ertesi gün kılıç kuşanma töreni için saray bahçesinde bekleyenleri ise bir sürpriz bekliyordu. Fatih Sultan Mehmed Han Hazretleri, torunu Abdullah'ı Manisa'ya gönderirken, diğer torunları Şehinşah, Ahmed, Selim ve Korkud sancak bekledikleri halde hiçbirine bu görevi vermedi. Henüz yaşça küçük olan Oğuz Han ile Mahmud'un annelerinin yanlarına, babasını kendisinden daha çok seven Ahmed'in de babasıyla birlikte Amasya'ya dönmesine, Korkud ve Selim'in ise bir müddet daha yanında kalmasına karar verdiğini açıkladı. Daha küçük yaşlarında bile deli doluluğuyla nam salan Selim, hayal kırıklığı neticesindeki asabiyetini gizleyemez, Ahmed yeni planlar yapa yapa yola çıkarken, Fatih'in en sevdiği torunu Korkud ise üzüldüğünü ancak verilen karara saygılı olduğunu kelime kelime haykıran vakur duruşuyla bir kez daha dedesinin gözüne girmeyi başarmıştı. Dün enderun mektebinde gerçekleşen kaza ile örülmeye başlanan kader ağları bugün Fatih'in verdiği karar ve neticesinde şehzadelerin bu kararı hazmetme tarzları göz önünde bulundurulurken şekillenmişti. İleride padişah olacak olan şehzadelerin yanında değerli hocalar ve yârenler olması gerektiğine inanan ve bundan dolayı lalaların dışında Beyazıd'ın yanına Hamdullahı'ı, Cem'in yanına da Nasuh Bey'i gönderen Fatih, hırsın dozunda olursa faydalı, dozu kaçarsa ise felaket olabileceği gerçeğini amcası Orhan'da bizzat tatbik ettiğinden, mektebin en

iyi talebesi Piyale'yi hırs küpü olan Selim'in değil,
Korkud'un emrine sunacaktı. İşte Korkud ile Piyale'nin
yolları böylece kesışmiş oluyordu.